

ARBEIDSRECHTBANK VAN BRUSSEL
23 ste KAMER - OPENBARE ZITTING VAN
20 JUNI 2011

INZAKE:

De heer Patrick R.
wonende (...) te 1570 Galmaarden,

eisende partij, voor wie optreedt Elke Vande Velde, syndicaal afgevaardigde ACV,
Pletinckxstraat 19 te 1000 Brussel;

TEGEN:'

De VZW ST. J., (...)
met zetel gevestigd (...) te 1000 Brussel, KBO: (...),

Verwerende partij, voor wie optreedt Jonathan Taelman loco Dominique Bunneghem,
advocaat, Verbondstraat 81 te 2000 Antwerpen;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtzaken;

Gelet op de wet van 3 juli 1978 betreffende arbeidsovereenkomsten;

Gelet op de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek;

Gelet op de gedinginleidende dagvaarding betekend op 11 december 2009.

Gelet op de beschikking conform art. 747 § 2 Ger.W. dd. 12 januari 2010.

Gelet op de conclusies en syntheseconclusies van partijen.

Gehoord partijen in hun middelen en hun beweringen ter openbare terechtzitting van 28 maart 2011.

Op die zitting is gebleken dat tussen partijen geen verzoening mogelijk is.

Gelet op het advies van het Openbaar Ministerie van 14 april 2011 door 1e substituut Daniëlle Adams neergelegd.

Gelet op de repliek op het advies van het Openbaar Ministerie door eiser dd. 17 mei 2011.

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering van eiser strekt ertoe verweerster te veroordelen tot betaling van:

- 23 203,38 EUR bruto ten titel van vergoeding misbruik van ontslagrecht te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intresten vanaf de opeisbaarheid, evenals de kosten van het geding.

In ondergeschikte orde:

- 23 203,38 EUR bruto ten titel van schadevergoeding indirecte discriminatie te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intresten vanaf de eisbaarheid, evenals de kosten van het geding.

Eiser vordert de afgifte van de loonfiches en de fiscale fiche 281.10 op straffe van een dwangsom van 25,00 EUR per dag en per ontbrekend document (met uitzondering van de fiscale fiche 281.10), bij niet-afgifte ervan binnen de maand na de betekening van het uit te spreken vonnis.

In uiterst geschikte orde, indien de Rechtbank de vordering van eiser ongegrond zou verklaren, verzoekt eiser de rechtsplegingsvergoeding te herleiden tot 214,00 EUR of hoogstens te beperken tot 1 000,00 EUR.

Tot slot vordert eiser het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal, zonder zekerheidsstelling en mits uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

II. DE RELEVANTE FEITEN

1.

Eiser trad in dienst bij verweerster als bediende via een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met ingang vanaf 1 februari 2002 (stuk 1 - eiser)

2.

Bij brief van 25 januari 2008 betekende verweerster de opzeg van de arbeidsovereenkomst mits een opzegtermijn van 11 maanden met aanvang op 1 februari 2008 (stuk 2 - eiser).

Bij brief van 8 december 2008 werd de arbeidsovereenkomst verbroken. (stuk 5 - eiser)

De laatste dag van tewerkstelling was 12 december 2008.

Verweerster leverde de sociale documenten uitdiensttreding af (stukken 6, 7 en 8 - eiser) en betaalde de verschuldigde opzegvergoeding.

3.

Eiser is van oordeel dat verweerster zich schuldig maakte aan rechtsmisbruik en/of discriminatie via een indirect onderscheid op grond van leeftijd in de zin van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen discriminatie.

Op 14 april 2008 had er een onderhoud plaats tussen partijen. Verweerster bleef bij haar standpunt en wenste niet terug te komen op het ontslag (stukken 14, 15 en 16 - eiser).

III IN RECHTE

III.1. In hoofdorde: het misbruik van ontslagrecht

1.

Eiser is van oordeel dat verweerster de grenzen is te buiten gegaan van een normale uitoefening van het ontslagrecht door een redelijk en voorzichtige werkgever.

Eiser stelt dat in 2005 verweerster haar nieuw personeelsbeleid uiteenzette in de nota "contouren voor een dynamisch personeelsbeleid."

In deze nota wordt vastgesteld dat verweerster te weinig personeelsverloop heeft, dat werknemers die geruime tijd zijn tewerkgesteld niet meer zo creatief zijn en die werknemers met een hogere anciënniteit de personeelskost teveel in de hoogte jagen.

2.

Verweerster stelt dat het ontslag directe steun vindt in de bereikte anciënniteit van 6 jaar tewerkstelling en deze regel haar oorzaak vindt in de economische redenen, namelijk de hogere stijging van de loonkost ten opzichte van de subsidiering.

Het personeel van verweerster wordt vergoed op basis van vaste barema's en een jaarlijkse anciënniteitsstijging.

Verweerster stelt dat vanaf 2006 de lonen niet meer gesubsidieerd konden worden door de decretale subsidies van St. J., er geen andere middelen voor financiering waren en de overheid bovendien te kennen gaf de basissubsidie niet te verhogen.

Bovendien werd deze subsidie niet gekoppeld aan de technieken van de loonindexering.

Verweerster benadrukt dat het standpunt om de beslissing te nemen om de arbeidsovereenkomst van de personeelsleden die een anciënniteit van 6 jaar hadden bereikt op te zeggen, onderschreven werd door het Kabinet van de bevoegde Minister Anciaux.

Op 10 november 2008 werd per e-mail gesignaleerd dat: *"Ondanks het feit dat het St. J. een aanzienlijke subsidie kreeg van ca 900 000,00 Euro, bleek dat dit budget op termijn hoofdzakelijk naar personeelskosten zou gaan, waardoor nauwelijks nog middelen overbleven voor werking. Er ontstond m.a.w. een wedde- sneeuwbal die noch door het bestuur noch door de leden en zeker ook niet door administratie en kabinet als wenselijk werden geacht (...).*

Bij de oplossing koos het St. daarom bewust niet voor de leeftijd als absoluut of richtinggevend criterium, wel voor de jaren dienstanciënniteit bij de bovenbouwstructuur. De oplossing die men uitwerkte limiteerde de betrokkenheid van inhoudelijke personeelsleden voor dezelfde opdracht in de tijd. Veranderen van opdracht zou wel kunnen. Het personeel werd bij de totstandkoming van deze oplossing betrokken en werd hiervan dus al enkele jaren geleden op de hoogte gesteld (...)». (stuk 12 - eiser)

Verweerster brengt tevens een verslag bij van de bedrijfsrevisor L. O. van 20 juli 2010 waarbij hij de juistheid attesteert van de nota aangaande de prognose van de loonkosten 2006-2008 (stuk 1 verweerster).

Verweerster stelt dat door de genomen maatregel een negatieve prognose werd omgezet in een positief resultaat.

3.

De Rechtbank is van oordeel dat eiser ten onrechte stelt dat het ontslag omwille van een te hoge personeelskost buiten proportie en onredelijk zou zijn.

De rechtbank neemt aan dat het personeel de belangrijkste kost uitmaakte voor verweerster en deze gerechtigd was om in te grijpen op deze loonkost.

Opdat er sprake zou zijn van rechtsmisbruik bij ontslag, is voor eerst een fout vereist die onderscheiden is van het niet in acht nemen van de regelen betreffende het beëindigen van de arbeidsovereenkomst.

De Rechtbank is van oordeel dat verweerster haar ontslagrecht niet heeft uitgeoefend op een wijze die de grenzen overschrijdt van een normale uitoefening door een zorgvuldige werkgever.

Eiser bewijst niet dat er sprake is van rechtsmisbruik zodat dit onderdeel van de vordering ongegrond is.

111.2. In ondergeschikte orde: indirecte discriminatie

In ondergeschikte orde is eiser van oordeel dat er sprake is van een indirecte discriminatie op basis van leeftijd.

De wet van 10 mei 2007 definieert in artikel 4, 9° indirecte discriminatie als: "*Indirect onderscheid op grond van een beschermd criterium dat niet gerechtvaardigd kan worden op grond van de bepalingen van titel II*"

Artikel 4, 8° bepaalt dat een indirect onderscheid is: "*De situatie die zich voordoet wanneer een ogenschijnlijke neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen gekenmerkt door een bepaald beschermd criterium, in vergelijking met andere personen bijzonder kan benadelen.*"

Verweerster heeft zich gebaseerd op de ogenschijnlijke neutrale bepaling, namelijk anciënniteit.

Eiser stelt dat dergelijk ontslagbeleid een nadelig gevolg zou hebben voor oudere werknemers en verweerster minstens een onderscheid dreigt te maken tussen dertigers en niet-dertigers.

Volgens eiser zouden de oudere werknemers afgestraft worden.

De Rechtbank volgt dit standpunt niet.

Uit wat vooraf gaat blijkt dat niet de leeftijd maar wel de anciënniteit van eiser een determinerend element was bij de beslissing tot ontslag.

Bovendien werd elke stafmedewerker die een anciënniteit van 6 jaren had bereikt opgezegd.

Er is dan ook geen potentieel nadelig effect voor een bepaalde groep mensen gekenmerkt door het beschermde criterium op basis van leeftijd.

Verweerster stelt terecht dat het niet dienstig is om hypothesen op te bouwen rond de leeftijd van indiensttreding en wie zij al dan niet zal aanwerven tot haar loutere appreciatie en bevoegdheid behoort.

De Rechtbank is van oordeel dat er geen sprake is van een indirect onderscheid op grond van een beschermd criterium, namelijk leeftijd, in de zin van artikel 4.9° van de wet van 10 mei 2007, zodat niet dient onderzocht te worden of er een rechtvaardigingsgrond bestaat.

111.3. De gerechtskosten

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 182/2008 van 18 december 2008 dat het verschil bij de verhaalbaarheid van de gerechtskosten tussen een partij die door een advocaat wordt vertegenwoordigd en een partij die door een vakbondsafgevaardigde wordt verdedigd, berust op een objectief en pertinent criterium.

De Rechtbank is van oordeel dat er geen reden voorhanden is om de rechtsplegingsvergoeding te beperken

Aan verweerster wordt het basisbedrag van 2 200,00 EUR toegekend.

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK,

Rechtsprekende op tegenspraak en in eerste aanleg.

Na kennis te hebben genomen van het overeenstemmende advies van ie substituut arbeidsauditeur Daniëlle Adams.

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk doch ongegrond.

Wijst eiser ervan af en veroordeelt hem tot de kosten, voor eiser begroot op de dagvaardingskosten van 118,69 EUR en voor verweerster op de rechtsplegingsvergoeding van 2 200,00 EUR.

Aldus gevonnist door de 235te kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel waar zitting hielden:

Isabelle BAELE, Plaatsvervangend rechter,
Werner ABELSHAUSEN, Rechter in sociale zaken - werkgever,
Filip OOSTHUYSE, Rechter in sociale zaken - bediende,

en uitgesproken ter openbare zitting van 20.06.11 waar aanwezig waren:

Isabelle BAELE, Plaatsvervangend rechter,
Kenneth VAN HECKE de toegevoegde griffier
bediende in de griffie van de rechtbank van deze zetel,
toegevoegd als griffier door de magistraat, overeenkomstig
artikel 329 van het Gerechtelijk Wetboek, de hoofdgriffier en
de griffiers zich in de onmogelijkheid bevindend om te
zetelen, en die voorafgaandelijk de vereiste eed heeft
afgelegd in handen van de zetelende rechter
de toegevoegde griffier de rechters in sociale zaken de rechter

K. VAN HECKE W. ABELSHAUSEN F. OOSTHUYSE I. BAELE